

28 Ιανουαρίου 2015

Μάνα μου Παναγία, σου μιλώ σαν μάνα...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μάνα μου Παναγία, σου μιλώ σαν μάνα...

λίγες σκέψεις και λίγα άτεχνα λόγια, ως έκφραση της ευγνωμοσύνης μου για την βοήθεια της Παναγίας μας στον αγώνα της μητρότητας.

Μάνα Παναγία, σε Εσένα προστρέχουμε, γιατί μας νιώθεις σαν μάνα...

Σε Εσένα, γλυκιά Παναγία, προστρέχει ο πιστός λαός Σου ολοχρονίς και περισσότερο αυτές τις μέρες του ευλογημένου μήνα Σου. Και απολαμβάνει τις ευλογίες που σκορπάς απλόχερα, «προς το συμφέρον της αιτήσεως».

Οι μάνες , όμως, θαρρώ πως σε νιώθουμε πιο κοντά μας. Γιατί και εσύ έγινες μητέρα και απευθυνόμαστε στη Χάρη Σου και τολμάμε να σου μιλήσουμε, ως μάνα σε μάνα...

Σε Εσένα προστρέχουμε, Παναγία Μητέρα, από την πρώτη εκείνη στιγμή που νιώθουμε να κυφορούμε στα σπλάγχνα μας μια νέα ζωή: «Με το καλό να γεννηθεί, Παναγία μου!

Χάρισέ το μου γερό και ευλογημένο!», δεόμαστε με ιδιαίτερη θέρμη μπροστά στην Πάναγνη μορφή Σου.

Με την έγνοια της ζούλας που κουβαλάμε μέσα μας, άλλες με δυσκολίες και καρδιοχτύπια και άλλες πιο ομαλά, φτάνουμε μέχρι την ευλογημένη ώρα του τοκετού. Και όπως όλοι μας εύχονται: «Καλή λευτεριά!», αυτό επιθυμούμε και εμείς και ζητούμε από Εσένα, Ελευθερώτρια Παναγιά.

Μέχρι πριν λίγα χρόνια, με την ελλειπή ιατρική περίθαλψη των παλαιότερων εποχών, η επίτοκος ήταν “με το ένα πόδι μέσα στον τάφο” και μαζί της κινδύνευε και η αγέννητη ζούλα. Αλλά και σήμερα, παρ’ όλες τις φροντίδες που απολαμβάνουμε στη γέννα, η αγωνία για αίσια έκβαση φουντώνει μέσα μας... και την καταθέτουμε στα πόδια Σου για να μας «ελευθερώσεις με το καλό» και «με έναν πόνο» να γεννήσουμε , γιατί δειλιάζουμε μπροστά στις ωδίνες.... Μας νιώθεις, Μάνα μας, αν και Εσύ χωρίς πόνους, «ανωδύνως και αλοχεύτως» γέννησες τον Μονογενή Υιό Σου.

Και όταν- τι χαρά, τι αγαλλίαση- έρθει στο φως το νεογέννητο πλασματάκι μας, και όταν αρχίσουν οι ατέλειωτες φροντίδες , οι ευθύνες και τα βάρη μιας ζούλας που κρέμεται κυριολεκτικά από τα άπειρα χέρια μας, όταν πελαγώνουμε με την ανατροφή και τον θηλασμό του μωρού μας... πάλι σε Εσένα καταφεύγουμε, Παναγία Γαλακτοτροφούσα, Γαλακτινή, Γλυκογαλούσα. Γιατί και Εσύ θήλασες τον

Υιό Σου, για τρία χρόνια, σύμφωνα με την παράδοση και τις συνήθειες εκείνης της εποχής.

Κάποτε δεν υπήρχαν βρεφικά γάλατα και η επιβίωση του βρέφους εξαρτώνταν από το γάλα της μάνας. Και σήμερα όμως έχουμε ανάγκη την βοήθειά Σου, Παναγία μας, γιατί ξεμάθαμε στον κόπο και τα θέλουμε όλα ξεκούραστα, προγραμματισμένα με το ρολόι, σύμφωνα με τα δικά μας «θέλω» ...και οι ανάγκες του βρέφους μας πολλές φορές φαντάζουν δυσβάστακτες για τα χέρια μας...

Δώσε μας Εσύ, Παναγία Γαλακτοτροφούσα, την φώτιση, την καθοδήγηση, την χαρούμενη διάθεση, να μεγαλώνουμε τα μωρά μας με το γάλα μας και να τους προσφέρουμε απλόχερα την ζεστή αγκαλιά μας και την στοργή που έχει ανάγκη η ψυχούλα τους περισσότερο και από την τροφή που ζητάει το σώμα τους, για να αναπτυχθεί...

Μεγαλώνουν και ξεπετάγονται τα μωρά μας... άλλοτε με γέλιο και με χαρούμενες φωνούλες, άλλοτε με κλάματα, με δυσκολίες, με ατέλειωτα ξενύχτια, με απρόσμενες αρρώστιες, με ξαφνικούς πυρετούς, με μικροατυχήματα και με αγωνίες. Και πάλι στην Χάρη Σου προστρέχουμε, Εσύ είσαι η πρώτη μας καταφυγή.

Μεγαλώνουν τα βλαστάρια μας με φροντίδα και αγώνα, όχι μόνο για να αναπτυχθούν κατά “ηλικία” αλλά και για να γεμίσει η ψυχούλα τους με αγάπη για τον Υιό και Θεό Σου και για Εσένα, Παναγία μας. Πού αλλού θα βρουν πιο “ασφαλή λιμένα” τις τρικυμίες της ζωής που ξανοίγεται μπροστά τους;...

Και όταν πια αρχίζουν να φεύγουν από το ασφαλές περιβάλλον του σπιτιού, όταν αρχίσουν αν πηγαίνουν στο σχολείο και να λείπουν ώρες από την δική μας φροντίδα και επίβλεψη... πού αλλού να τα εμπιστευτούμε παρά στην δική Σου άγρυπνη ματιά, στην δική Σου στοργική Σκέπη;...

Περνούν τα χρόνια... και αρχίζουν οι προκλήσεις της εφηβείας και της ενηλικίωσης' εκεί που φαίνεται τι χτίσαμε τόσα χρόνια στην ψυχή τους. Μας τρομάζουν οι αντιδράσεις τους, ανησυχούμε υπερβολικά για την πορεία της ζωής τους. Για πόσο όμως ακόμα μπορούμε να τα συμβουλευούμε και να τα καθοδηγούμε;...”Πες τα στην Παναγία και εκείνη θα μιλήσει με μυστικό τρόπο στην ψυχή των παιδιών”, έλεγε ένας αγιασμένος Γέροντας.

Περνούν τα χρόνια... και τα μικρά που κάποτε κρατούσαμε στην αγκαλιά μας και στηρίζαμε στα πρώτα τους βήματα, ξανοίγονται μόνα τους στο πέλαγος της ζωής. Οι ευχές και οι προσευχές μας τα συνοδεύουν και έχουμε την βεβαιότητα, Μάνα μας Παναγία, ότι οι μητρικές σου φροντίδες που όλα αυτά τα χρόνια επικαλούμασταν, θα συνεχίσουν απλόχερα να παρέχονται από Εσένα... και η αγάπη

τους για το λατρευτό Σου πρόσωπο να είναι το στήριγμα και η καταφυγή τους, ο οδοδείκτης για την Όντως Ζωή.

Πώς να σε ευχαριστήσουμε, Παναγία μας;... τα λόγια είναι φτωχά για να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη μας, η καρδιά μας σου στέλνει το πιο μεγάλο «ευχαριστώ» για όλα!

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca